

de més lluny (perquè si a l'hivern fa fred, a l'estiu fa calor). No hi ha dubte, però, que tots plegats som insociables: així sense pal·liatius ni eufemismes.

Aquella separació de sexes combatuda per Carles Soldevila en el seu incomparable «Full de dietari» de «La Publi», observada en les costums barcelonines, traduïda a casa nostra, queda molt més agreujada, amb la natural sornegueria de la gent de muntanya, sempre més esquerpa i desconfiada que la de la plana.

Aquest frare tan simpàtic, (P. B. de R.) que s'havia proposat amb sana intenció treure aquesta «high life» del seu encongiment, per confidències que tenim, sabem que s'ha tingut de deixar-ho correr perquè allò disgustava una personalitat d'autoritat dintre de la clerècia local.

«A] un mal pas un frare» diu l'adagi. Doncs bé: nosaltres no ens estem de res, hi portem un frare—com pocs n'hi ha—amb la seva corresponent barba, però els de la casa del davant troben que allò no està bé, i falta temps per anar a fer xiu-xiu a l'orella d'altres senyors que no poden comprendre les coses de la terra, perquè no en son fills, per bé que ens els dediquen per administrar les qüestions espirituals en llengua extranya.

Ni amb un frare n'hem sortit i els del «Casal Català» varen tenir uns moments la il·lusió d'haver trobat el centre de descans o gravitació de la «high life»... però tot d'una les mamàs han considerat convenient posar-se a veure venir, malgrat que, gairebé hi han els mateixos concurrents d'abans.

Nosaltres compadim aquestes simpàtiques nenes que no han sabut deslliurar-se de la fèrula maternal i del que diran, i també les compadim perquè tancades dintre de la seva caseta de vori, l'espera del príncep encantador, els serà tanmateix un turment enervant i el perill de resclosir-se les menaçarà constantment. La «gaffe» d'aquestes senyores és ben manifesta, ja que mentres amb posat de guardià d'ergàstula, tenen, un dia, les nenes recatades no deixant les-hi assistir a un ball de societat, fan els ulls grossos si es tracta d'un ball de poble de pagés, d'aquells de «patcada» que generalment es fan en la quadra de cal Cisco o a l'era de cal «Nas-fort» o a Molló.

La Providència que és ubèrrima de solucions esperem que a la llarga trobarà la mida per a la nostra joventut benestant.

INDIO-VERD

Informacions Detectivesques

Desconegut fins al moment per els bons llegidors i simpàtiques ídem, d'aquest periòdic, la meua bona

criança, feta a base de llet condensada marca «La Niña», m'obliga a presentar-me.

Sir Hall Porru, servidor de vostès; edat mitja, tipus renaixement, faccions cubistes, proporcions clàssiques.

Indumentària: traje marron fosc, color capvespre tardoral; ermilla... curta; mitjons Moltforts o... molt tronats, segons; calçat fet a mida... de molts sacrificis; camisa de força... bon gust, i llacet de gos de casa bona.

No soc un Rodolfo, però sí que soc aprofitable, al dir d'aquest bé de Déu d'angelets que corren escampats per la terra, veritables pots de confitura de codony, per obra i gràcia de les seves senyores mamàs, autores materials d'aquests bibelots, estil Greta Garbo o Mari-Miri-Mistus, cromos de Rímel, Humo de Zándalo, Nieve celina, Tokalon, que trepitgen els nostres carrers i places, remenant aquell seu pamet que ens diu *deixa'm encendre* o ens porta a cau d'orella la música exòtica del *Tomàs, Tomàs, Tomàs... yo quiero ser mamá*.

Les meves aficions detectivesques m'han posat a les ordres dels bons *despertadors*, i els meus serveis professionals serviran, des d'aquestes pàgines humorístiques, per a posar-vos al corrent de tot ço que es preté mantenir ocult a les nostres persones, *àvidas de espetarrantes emociones*.

Surto de casa amb un alt esperit detectivesc, carrego, la pipa, indispensable a tot bon detectiu, el pràctic forn crematori on es volatilitza la paquetilla, gràcies a quina baratura no fem suspensió de pagaments.

Amb quins ulls veuen el nostre volgut *DESPERTADOR* els *asiduos concurrentes* de les societats *político, recreativas, económico, culturales, olotenses?*

Pujo al Centre Obrer i comenten:

—Amb la corda d'aquest *DESPERTADOR* faran un nus a la gargamella del líder lliguero, que volen encomanarnos de diputat *las fuerzas vivas* dels senyors de peles.

Un segon a *Can Catòlics*. A l'entorn de l'estufa, sis senyors, amb cara de fel sobreixit, escolten els grinyols d'un aparell de radio vuitcentista:

—No ens fa cap gràcia; a més, no podem riure sense el perill de caure'ns la dentadura postissa. Res com els xistes fotogràfics de la Maria Sebastià.

A l'*Industria*. Una rellotgeria; allà tots els despertadors hi prenen café, amb rialles i gatzara; surto per no ésser descobert.

Centre Jaumí Autonomista. El conserge sol, que fa mitja en un recó, sembla que digui amb la seva impassibilitat:

—Què voleu que ens desperti, si tots som víctimes del mal de la son! (*Encefalitis letàrgica*).

Orfeo Popular. Els trobo que assagen una peça nova: «Sota de l'om». *Yo quiero Cambó, quiero Cambó*, diuen uns senyors de la Junta. Allò m'entristeix, però, de sobte, veig uns amics que canten de cor la «Balanguera», i em dic: Aquí també hi han despertadors.

Centre Fonjanel·la. Uns bons companys:

—Per nosaltres no era de necessitat *EL DESPERTADOR*; ja fa molt temps que no ens podem tenir el riure.

A la *Unió Comercial*. Tres socis compten diners foscots:

—Nosaltres no necessitem despertadors. Quin és el comerciant que dorm ara? Les circumstàncies no ens deixen fer ni una becaina, fill.

A l'*Olot F. C.* No volen pas riure; després a La Escala els peguen. A més, ara, el campionat va de serio.

Cassino dels senyors. Burlo la vigilància del municipal del Cassino i em col·loco prop del senyor que ens va servir d'original per a la nostra caricatura del número darrer. El volten *quelques forces vives*. Està indignat:

—El dimoni se'ls emportés a n'ells i al *DESPERTADOR*! Ara que ens convidria que tothom dormís, aquests pobres ens deixondiran al poble. No és un fàstic?